

Živí a mrtví

„Zase... už zase se to zhouplo?“ zamumlala Mariana mdlým hlasem.

„Ne. Já nic necítil,“ namítl Jonáš.

„Všechno se se mnou točí,“ přiznala nešťastně. „Asi... asi to nejsou další otřesy. Jak dlouho jsem vlastně byla v bezvědomí?“

„Nevím... pár minut.“

„Je možný, že... mohla bych mít otřes mozku.“

„Pořád tě bolí hlava?“ dotkl se jí Jonáš starostlivě.

„To taky. A je mi na zvracení. Promiň, jestli tady... zkusím to rozdýchat... ale zvedá se mi žaludek.“

„Neboj, zvládneme to,“ snažil se Jonáš Marianu uklidnit, když mu došlo, že energie jí opět vyprchává. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Můžeš. Neměla bych teď... spát. To na otřes mozku... není dobrý. Nenech mě usnout... prosím. Něco mi třeba povídej. Jestli tě teda... moc nedráždí ten prach,“ dodala s obavou.

Mluvil se mu špatně. Drobné částičky suti cítil na patře i v krku, ale to by Marianě nepřiznal. Uvědomoval si, že udržet Marianu v bdělosti je důležitější než jeho rozdrásaný krk.

„Fajn. Jasně,“ prohrábl si roztržitě vlasy plné omítky. „Tak jo. Tak třeba...“

Vůbec nevěděl, co má říkat. Čím má Marianu zaujmout, aby ho poslouchala a neusnula? O tom, co už společně zažili? Čím už si jejich Gang odvážných prošel? Jenže to všechno Mariana zná. Chtělo by to něco jiného. Něco nového.

„Povím ti o sumci,“ vypadlo z něj nakonec.

„Cože? Proč zrovna o... sumci?“ zarazila se Mariana. „Ale... to je fuk. Hlavně mluv.“

„Kdysi dávno se bůh hromu a meče Takemikazuči, nazýva-

ný taky Kašima, brouzдал po mořském dně. Nedával pozor, nedíval se pod nohy a neopatrně šlápl na ocas netvorovi – obrovskému sumci jménem Namazu, na jehož zádech ležely japonské ostrovy. Netvor se oklepal, a tím vyvolal zemětřesení celého souostroví. Takemikazuči sumce zkontrolal a zatížil ho u dna velkým kamenem. Jenže čas od času se netvor otřese. Jako právě dneska,“ dodal Jonáš.

„To sis vymyslel?“ zeptala se Mariana.

„Vůbec ne. Četl jsem to v jedné příručce, když jsem hledal zajímavosti o zdejší fauně.“

„Co ještě... tam psali?“

„Uf...“ ošívával se Jonáš. „Že japonské hovězí maso skotu z plemene wagju je nejlepší na světě, ale o tom se mi moc mluvit nechce. Asi víš proč?“

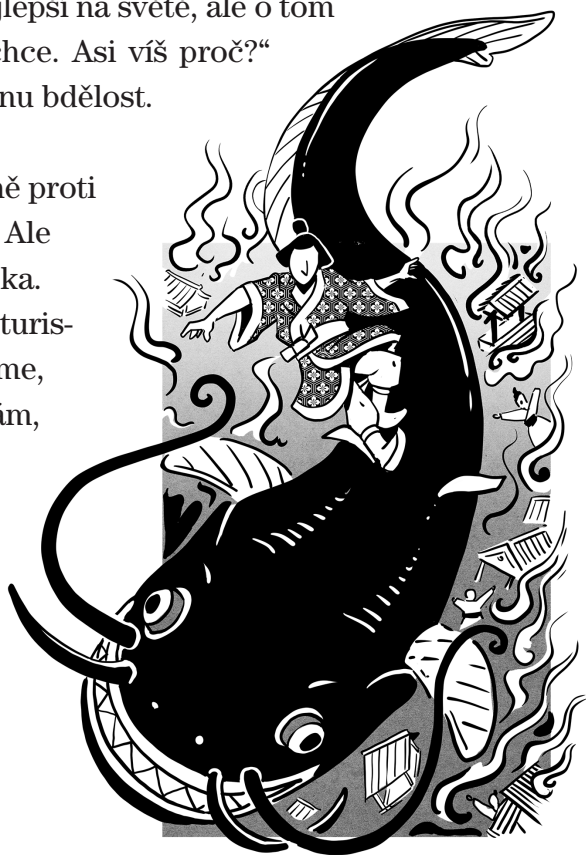
zkoušel Jonáš Marianinu bdělost.

„Jsi... vegetarián.“

„Přesně. Takže hodně proti srsti je mi i lov velryb. Ale psali tam o jelíncích sika. Prý se prop létají mezi turisty v Naře. Tam pojedeme, do Nary. Mají tam chrám, který je největší dřevěnou stavbou na světě. A největší bronzovou sochu Buddhy. A po ulicích se procházejí... no, kdo?“

„Jeleni.“

„Správně. Těšíš se?“

„Hm.“

„Nespi.“

„Nespím. Jelínci... sika... v Naře.“

„Proč... proč ji zakrývají!“ zakvílela Beta a chtěla se rozběhnout k záchranářům, kteří se rozestoupili a odhalili nosítko s dívčím tělem.

Drobná Kimiko, která se právě vrátila s láhví vody, kamarádka jen tak tak zadržela a vši silou se pokoušela odtáhnout ji zpět za pásku.

„Beto, ne! Nechodit tam!“

„Je to Alfa, že jo? Je mrtvá? Musím za ní... musím... pust mě! Pust... pu...“

Kimiko hlasitě zavolala na záchranáře odnášející zahalené mrtvé dívčí tělo stranou a ukázala přitom na Betu hroutící se jí v náručí.

„Kanodžo to niterundeska? Futago des.“*

Jeden ze záchranářů pozorně pohlédl na Betu a zavrtěl hlavou. Kimiko úlevně vydechla.

„Není to Alfa. Beto! Beto, slyšíš mě? Ta umřelá, to nebyla tvoje dvojče!“

„Alfa... nebyla,“ hlesla naprosto vyčerpaná Beta a složila se polekané Kimiko k nohám.

„Pomoc! Help! Hééélp!“ křičel Hardy ochraptěle do škvíry.

Světlo z ní prýštilo sporým pramínkem. Otvor byl tak úzký, že jím nebylo možné zjistit, co je na druhé straně.

„Ksaku! Hééélp! Tady jsme! Zachraňte nás!“

Hardy usoudil, že je úplně jedno, jakou řečí volá. Teď zále-

* „Vypadá jako tato dívka? Jsou to dvojčata.“

želo na síle hlasu, ne na obsahu sdělení. Co jiného by asi tak volal člověk zasypaný v sutinách, než že chce, aby ho vytáhli? Pizzu by si jistě neobjednával. Sám se nad svými úvahami musel hořce pousmát. Nepocítoval hlad, žízeň, horko, chlad... ani zraněná noha nebyla důležitá. Hlavní bylo dostat se ven a ukázat, kde mají hledat Alfu a ostatní.

„Haló! Halóóó!! Hééélp!“

Jeho křik se však tlumeně ztrácel v troskách. Bez sebemenší odezvy. Nakonec to udýchaně vzdal. Zády opřený o bloky halabala sesunutých cihel přemýšlel, co by se ještě dalo podniknout.

Napadlo ho prozkoumat okolí škvíry. Rukama ohmatával kusy betonových bloků i cihly spojené starými spárami. Opatrně zkoušel, zda by se otvor nedal zvětšit. Ale zřícené části se do sebe pevně zaklínily. A použít sílu se Hardy bál. Kdyby

